

лични и обществени кризи, къмъ мизерия и нещастие. Ако станатъ отъ гробоветъ нашитъ бащи и дѣди отъ преди освобождението, нѣма ли да се почудятъ на умоветъ ни, нѣма ли да ни укорятъ: — „Деца, тъй ли разбирате свободата, за която толкова щедро си ние проливахме кръвта?“

Нѣкога на нашитъ бащи и дѣди въ живота бѣше залегнала дълбока философска мисълъ. Съ нея тѣ побеждаваха и нуждитъ и неволитъ отъ робството. Днесъ ние тѣхнитъ наследници сме я изгубили.

Нашата вечеря бѣше къмъ своя край. Всички се бѣхме нахранили освенъ баба, която още бавно-бавно дѣвчеше съ своитъ изкуфѣли жби. Азъ се бѣхъ загледалъ въ устата ѝ. По едно време усѣтихъ, че съмъ зелъ да дѣвча съ нея заедно, макаръ че въ устата си нѣмахъ нищо. Искаше ми се да ѝ помогна. Ненадейно усѣтихъ, че нѣкакви твърди малки топчета зеха да падатъ едно следъ друго ту по рамената ми, ту по главата и гърба ми. Азъ се разшавахъ. Разшава се и Митко. И той сжщото усѣтилъ.

— Орѣхи, орѣхи! — извикахъ азъ.

— Орѣхи! — извика и той.

Не можехме да разберемъ и двамата, отде падатъ тия орѣхи и защо падатъ само върху насъ! По едно време забелязахъ, че ги подхвърля тета Мара.

— Ахъ, ти! — рекохъ азъ, пъкъ скочихъ, пригърнахъ я и зехъ да я цѣлувамъ ненаситно. Смѣхъ проеча. Всички се зарадваха на нашата радостъ. Събрахме орѣхитъ и се заловихме да ги чупимъ. Тате даде знакъ да млъкнемъ. Сериозно ни погледна и промълви, като се обърна къмъ баба и мама.

— Георги Бейрутлиевъ дошелъ.

— Какъ! — извикаха съ единъ гласъ и мама и баба, крайно изненадани.

— Да, дошелъ си тайно. Сякашъ падналъ като отъ облацитъ.

— Възможно ли е това! — рече мама.